

[Miljøministeren]

Ønsket om at forbedre vilkårene for naturbeskyttelsen giver sig jo også udtryk i forslaget om en styrkelse af fredningsstyrelsen, og det anser jeg som en helt nødvendig ting, for at lovforslagets forskellige intentioner kan føres ud i livet.

Endelig indeholder lovforslaget en styrkelse af naturfredningslovgrundlaget på en række punkter, og det er spørgsmålene om fredningsplanlægning og beskyttelse af de ferske vande. Ved forslaget indføres en egentlig fredningsplanlægning, som vil få karakter af en amtskommunal sektorplanlægning på naturfredningsområdet på linje med f. eks. planlægningen efter miljøbeskyttelsesloven og råstofloven.

På grundlag af en kortlægning og vurdering af fredningsinteresserne skal hver amtskommune udarbejde en fredningsplan, der skal godkendes af miljøministeren. I planen skal der bl. a. ske en udpegning af regionens beskyttelsesværdige naturområder, ligesom det skal angives, hvorledes disse skal beskyttes, plejes og anvendes.

Forslaget om en skærpet beskyttelse af de ferske vande indebærer, at indgreb i private vandløb og moser kun må finde sted med tilladelse fra amtsrådene.

Der har i hvert fald fra en enkelt ordfører været udtrykt forbehold med hensyn til rimeligheden af sådanne restriktioner, og jeg kan da godt forstå, at landbruget ikke umiddelbart modtager et sådant forslag med begejstring – det ville måske også være for meget forlangt – men ved nærmere eftertanke tror jeg, at alle må være enige om, at det er vor forpligtelse som politikere at medvirke til at bevare natur og levesteder for dyre- og plantelivet her i Danmark, en forpligtelse, vi har over for os selv og over for vore efterkommere.

Der er siden begyndelsen og midten af forrige århundrede ved dygtige landmænds indsats og initiativ blevet inddraget meget store udyrkede arealer under plov, herunder bl. a. store vådområder. Denne udvikling er forudsætningen for det højt udviklede og intensive landbrug, vi har i dag, og som udgør en central del af grundlaget for landets økonomi. På et eller andet tidspunkt må vi imidlertid trække en grænse for den fortsatte beslaglæggelse af vore resterende, sparsomme naturressourcer, for det er en kendsgerning, at vore naturressourcer er svundet; de er

svundet foruroligende gennem de sidste årtier.

Regeringen mener, at denne grænse er ved at være nået nu, og at der derfor må etableres en effektiv kontrol med disse indgreb i vor natur. Det betyder naturligvis ikke, at alle vandløbsreguleringer og opfyldninger og afvandinger vil blive forhindret i fremtiden. Men ønskerne må i hvert enkelt tilfælde underkastes en vurdering og en afvejning. Jeg finder, at en sådan afvejning ligger i de bedste hænder, når ansvaret for den placeres hos amtsrådene. For at gøre ordningen rimeligt administrerbar vil der gennem en bekendtgørelse blive foretaget en afgrænsning af dens anvendelsesområde, således at inferior vandløb, afvandingsgrøfter o. lign. holdes uden for godkendelsesordningen.

Hr. Kristen Østergaard nævnte spørgsmålet om naturfredningens betydning og sagde, at den skulle have sin plads osv., men at man en gang imellem var lidt for emsig. Jeg tror, hr. Kristen Østergaard undervurderer befolkningens interesse i naturfredning i dag. Overalt hvor jeg kommer og har haft møder, kan jeg mærke en helt ændret holdning til disse ting. Det er klart, at der enkelte steder kan være gnidninger, og hvor man synes, man burde kunne komme lidt nemmere igennem med det, men det er meget sjældent, at man ikke igennem diskussionerne når frem til fornuftige resultater, hvør man også bøjer sig for den argumentation, der ligger i forhold til en stærk naturfredning her i landet.

Jeg tror, det er meget vigtigt, hvad der er blevet sagt om den folkelige opbakning og om den folkelige forståelse, og jeg tror, det er vigtigt at understrege, at man fastholder Danmarks Naturfredningsforenings beføjelse til at rejse fredningsager, således som den har haft den, lige fra den første fredningslov blev gennemført. Der må vi også nævne den udvikling, der er sket fra 1917 teknisk og på en hel række områder. Samfundet er blevet anderledes; dengang var det uhyre meget nemmere at sige, at landet forandrer sig jo ikke, men det gør det jo i dag. Tænk bare, hvor meget der er sket i de sidste 10–15 år, og hvordan det hele har ændret sig. Derfor må vi have fat i disse ting.

Jeg tror, det er vigtigt, at Danmarks Naturfredningsforening stadig væk kommer til at spille den rolle, den har gjort indtil nu, og hvis vi virkelig mener noget med at ønske, at